

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีมานานแล้ว โดยได้ใช้และทดลองใช้วิธีการสอนต่าง ๆ หลายวิธี แต่ก็ไม่ปรากฏว่าวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด และให้ผลได้ตามความมุ่งหมาย

พี ดี สเตรเวนส์¹ (P.D. Stevens) กล่าวว่า

...ไม่เป็นความจริงเลยถ้าจะกล่าวว่า Grammar Translation Method ไม่ช่วยให้ผู้เรียนคนใดเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยความเห็นจริงแล้วไม่มีวิธีใดที่ถูกหรือผิด แต่แนวความคิดใหม่เชื่อว่า วิธีอื่นอีกวิธีจะให้ผลดีกว่าและเร็วกว่าตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ดังนั้นวิธีการสอนภาษาต่างประเทศจึงได้เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ โรเบิร์ต ลาโด² (Robert Lado) ได้เรียบเรียงประวัติการสอนภาษาต่างประเทศโดยสังเขปไว้ โดยแบ่งวิธีการสอนออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ คือ Grammar Translation Method, Direct Method และ Linguistic Method

Grammar Translation Method วิธีนี้ผู้เรียนจะต้องท่องจำคำศัพท์และวิธีกระจายคำศัพท์ เรียนรู้หน่วยคำ (Parts of Speech) และท่องจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และมีการแปลโดยใช้พจนานุกรมเป็นเครื่องช่วย

¹P.D. Stevens, Papers in Language and Language Teaching. (London : Oxford University Press 1966), p. 15.

²Robert Lado, Language Teaching : A Scientific Approach (New York : McGraw-Hall, Inc., 1964). pp. 3 - 7.

Direct Method เป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนคงจะใช้ภาษาที่จะสอนแก่ผู้เรียนตลอดเวลา โดยไม่ใช้ภาษาแม่เลย จึงไม่มีการแปล มีการท่องจำกฎไวยากรณ์ หลักสำคัญของวิธีการสอนนี้ คือ การเชื่อมโยงคำและประโยคเข้ากับความหมายโดยการสาธิตหรือแสดงให้เห็นความสัมพันธ์

Linguistic Method วิธีการสอนนี้เป็นวิธีการสอนตามแนวภาษาศาสตร์ โดยอาศัยการเปรียบเทียบภาษาของผู้เรียนและภาษาที่จะสอน ปัจจุบันเป็นวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมกันมากที่สุด ซึ่งบางครั้งก็เรียกต่าง ๆ กันไป คือ Audio-Lingual Approach, Oral Approach, Aural-Oral Method, Audio-Lingual Habit Theory อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดยึดแนวความคิดทางปรัชญาและหลักการทางทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ และทฤษฎีทางจิตวิทยาเหมือนกัน ในที่นี้จะใช้ชื่อภาษาไทยว่าทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด

ปัจจุบันทฤษฎีการสอนที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงนั้นมีอยู่ 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด และทฤษฎีคอนนิตีฟ น่าจะพิจารณาถึงความเป็นมาของทฤษฎีการสอนทั้งสองแบบนี้ รวมทั้งทฤษฎีและหลักการทางจิตวิทยาและภาษาศาสตร์ ซึ่งเป็นภูมิหลังของทฤษฎีการสอนทั้ง 2 คอย

ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด

ความเป็นมา

ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด เริ่มประมาณในระยปี 1920 กว่า ในระยนั้น ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ซึ่งมีลักษณะเป็นวิทยาศาสตร์ของลีโอนาร์ด บลูมฟิลด์ (Leonard Bloomfield) และหลักจิตวิทยาของกลุ่มสกินเนอร์ (Skinner) ได้รับความนิยมอย่างสูง นักจิตวิทยากลุ่มนี้และนักภาษาศาสตร์ไคบังเอดูทำงานประสานในเรื่องเดียวกัน คือ เรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ โดยโจมตีทฤษฎีต่าง ๆ ที่มีอยู่ว่าเป็นหลักการที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ คือไม่สามารถอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ โดยเฉพาะเรื่องการเรียนรู้ว่ามีเหตุผล

พวก "Behaviorist-Structuralist" มีความเห็นว่า Empirical Knowledge เท่านั้นที่จะมีลักษณะที่เป็นวิทยาศาสตร์โดยแท้จริง หมายความว่าอะไรก็ตามที่สังเกตเห็นได้และวัดได้ ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องกระบวนการภายในคือกระบวนการทางความคิด (Mental Process) ดังเช่น คัมบิลว ฟรีแมน แวดเคล³ (W. Freeman Twaddell) กล่าวว่า "The Scientific Method is quite Simply the Convention that Mind does not Exist"

กลุ่ม "Empiricists" จึงเชื่อว่าคนเกิดมาโดยมีจิตว่างเปล่า ความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่เรียนรู้ เป็นเรื่องของความสัมพันธ์ของสิ่งเร้าภายนอก⁴

แนวความคิดทางหลักจิตวิทยา

ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด นี้ตั้งอยู่บนรากฐานของทฤษฎีของกลุ่มนักจิตวิทยาพฤติกรรม (Behaviorist) ซึ่งยึดถือพฤติกรรมเป็น เรื่องสำคัญ เช่น สกินเนอร์ (Skinner) เป็นต้น ตามทฤษฎีของกลุ่มนักจิตวิทยาพฤติกรรม กล่าวว่า "Learning a Language is Essentially the Same as Learning to Walk"⁵ สกินเนอร์ เชื่อว่า การพูดของคนไม่มีความแตกต่างไปจากการกระทำพฤติกรรมอื่น เขาเรียกการพูดว่าเป็น "Verbal Behavior" ประกอบด้วย ความสัมพันธ์ของสิ่งเร้า และปฏิกิริยาตอบสนอง (Stimulus-Response Association) ซึ่งต้องฟังอินทรีย์อื่น (Another

³ Forum Staff, "Current Trends in Language Teaching" English Teaching Forum XII (Jan - Mar., 1974), 2.

⁴ Lyle F. Bachman, "The Acquisition of English Description in Relief" (Unpublished Ph. D. dissertation, Indiana University, 1971) p. 2.

⁵ Ibid..

Organism) เพื่อเสริมแรงให้ความสัมพันธ์นี้แข็งแกร่งขึ้น สกินเนอร์ พิจารณาแต่พฤติกรรมที่เป็นที่สังเกตได้ทางร่างกายเท่านั้น ไม่มีการอธิบายถึงความรู้สึกภายในที่ทำให้เกิดการพูดออกมา

นักจิตวิทยาพฤติกรรม ได้ทำการค้นคว้าทฤษฎีของคนกับสัตว์ และนำมาสรุปใช้กับคน เช่นในเรื่องของ Operant Conditioning ซึ่งทำการทดลองกับหนูและ Classical Conditioning ซึ่งทดลองกับสุนัข และเป็นจุดที่ถูกต้องและค้ำค้ำไว้ได้ในเวลาต่อมา

สกินเนอร์⁶ (Skinner) สนใจในเรื่องปฏิกิริยาตอบสนองกับการวางเงื่อนไข กล่าวคือ เมื่อปฏิกิริยาได้แสดงออกมาแล้วก็ได้รับการเสริมแรงให้แข็งแกร่งด้วยการให้รางวัล สำหรับการเรียนรู้ ซึ่งอาจจะเป็นรางวัลชั้นรอง (Secondary Reward) เช่น ความพึงพอใจ ในความสำเร็จหรือการชมเชย รางวัลดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมให้มีปฏิกิริยาเช่นเดิมเกิดขึ้น อีกบ่อย ๆ และถ้าได้ทำการเสริมแรงอีกก็จะทำให้พฤติกรรมนั้นสร้างขึ้นเป็นนิสัย นิสัยนี้จะขาดหายถ้าทำปฏิกิริยานั้น ๆ แล้วไม่ได้รับรางวัลบ่อย ๆ ครั่งเข้า

ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด ยึดหลักอันนี้ กล่าวคือ เมื่อนักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือทำปฏิกิริยาทางภาษาออกมาแล้วเกิดเป็นที่เข้าใจและได้รับรางวัลเช่นการชมเชยของครู เด็กก็อยากจะออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น ๆ อีก และเมื่อยังคงได้รับการสนับสนุนต่อไป ปฏิกิริยาอันนี้ก็สร้างตัวขึ้นเป็นการเรียนรู้และมีผลทำให้เด็กเองได้รับความพึงพอใจ การพูดภาษาอังกฤษนี้จะยิ่งได้รับผลสมใจมากขึ้น และจับตัวเป็นนิสัยแข็งแกร่งยิ่งขึ้น ถ้าผู้เรียนสามารถพูดสิ่งที่ตนต้องการในภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอังกฤษหรืออเมริกัน ยิ่งผู้เรียนได้มีโอกาสที่จะใช้ภาษาและได้รับความสนใจจากการใช้ภาษามากขึ้นเท่าใด สิ่ง

⁶B. F. Skinner, Verbal Behavior (William James Lecture)

Cited in Wilga Rivers, The Psychological and the Language Teaching (Chicago & London : The University of Chicago Press , 1969), pp. 24-25.

คนได้ฝึกฝนไว้แล้วจะคงทนถาวรยิ่งขึ้นเท่านั้น⁷

เกอทรี่ (Guthrie) กล่าวว่ายิ่งให้โอกาสพฤติกรรมชนิดที่พึงปรารถนาเกิดขึ้นบ่อยเท่าใดก็จะยิ่งทำให้ปฏิกิริยาตอบสนองอื่น ๆ ที่ไม่พึงปรารถนาลดน้อยลงไปมากขึ้นเท่านั้น การทำฝึกคือการเรียนรู้สิ่งที่ไม่พึงปรารถนา ในการเรียนรู้ที่สัมพันธ์ซับซ้อน เช่น การเรียนรู้ภาษานั้น ส่วนเล็ก ๆ ทุกส่วนของภาษาจะต้องสอนให้ถูกและให้จดจำเรียกฝึกคำตอบที่ถูกในส่วนที่ย่อย ๆ ขึ้นไปจนกระทั่งถึงผลลัพธ์ขั้นสุดท้าย เป็นส่วนที่ถูกสอนในภาษา ซึ่งจะก่อรูปขึ้นมาได้ด้วยการฝึก ทฤษฎีของเกอทรี่สนับสนุนแบบของการฝึกที่ค่อย ๆ เปลี่ยนทีละน้อย ๆ ตามลำดับขั้นขึ้นไปสู่จุดมุ่งหมายใหญ่ปลายทางในการนำภาษาออกไปใช้ในสถานการณ์นอกห้องเรียนได้ ดังนั้น แบบฝึกหัดแบบฝึกฝน ตลอดจนบทสนทนา ควรจะต้องเป็นภาษาที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันธรรมดา ๆ ทุกวัน ไม่ควรจะเป็นภาษาที่เสแสร้งหรือที่ผู้เรียนไม่มีวันได้พบเห็นในชีวิตจริงเลย หลักอันนี้วิธีสอนแบบฟัง-พูด ก็อยู่อย่างเต็มที่⁸

โกลแมน (Tolman) มีความเห็นว่าควรให้เด็กได้มีโอกาสทำสิ่งที่ถูกให้มากที่สุด เพื่อมีให้โอกาสแก่สิ่งที่ผิด⁹

ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด เน้นในเรื่องการสอนเฉพาะสิ่งที่ถูกต้องให้แก่นักเรียนเท่านั้น ไม่ให้โอกาสทำสิ่งที่ผิด ดังนั้นหน้าที่ของครู คือ เป็นผู้จัดสถานการณ์ในบทเรียน บทฝึกต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดปฏิกิริยาทางภาษาอย่างที่ถูกต้องเท่านั้น วิธีฝึกที่ยึดหลักจิตวิทยาที่จะให้ผู้เรียนมีความแน่ใจในสิ่งที่ตนได้กระทำออกมา เช่นในการออกเสียง ผู้เรียนก็จะแน่ใจในสิ่งที่ตนออกเสียง ดังนั้นในการฝึกจะต้องเริ่มจากการฝึกแบบรวมกันทั้งหมด แล้ว

⁷ กานดา ณ ถลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา (นครหลวงกรุงเทพมหานครธนบุรี : โรงพิมพ์พระจันทร์, 2515), หน้า 45.

⁸ E.R. Hilgard, Theories of Learning อ้างโดย กานดา ณ ถลาง เรื่องเดิม, หน้า 53.

⁹ กานดา ณ ถลาง, เรื่องเดิม, หน้า 53.

แยกลงเป็นกลุ่มใหญ่ แล้วแยกย่อย ๆ ทอไปให้ ลึกลงตามลำดับ จนให้ผู้เรียนฝึกจำฟังคนเดียว แต่เมื่อพบว่าผู้เรียนแต่ละคนยังไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องก็ตองกลับไปฝึกเป็นกลุ่มอีก

นอกจากนี้ นักจิตวิทยา กลุ่มนี้ยังเชื่อว่า ภาษาแม่ของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนได้สร้างสม เป็นนิสัยจะเป็นส่วนที่คขวางการ เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะในส่วนที่ ภาษาแม่และภาษาใหม่นั้นมีความขัดแย้งกัน อย่างไรก็ตามก็ค้้นักจิตวิทยา กลุ่มนี้ เชื่อว่าการ เรียนรู้ ภาษาแม่และภาษาใหม่ นั้นมีขบวนการที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือตอง เริ่มด้วยการฟังและพูดแล้ว จึงอ่านและเขียน

สรุปแนวความคิดทางจิตวิทยาซึ่งปรากฏอยู่ในทฤษฎีการสอนนี้คือ

1. ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด โค่นำเอาแนวคิดจากทฤษฎีของสกินเนอร์มาใช้คือ การฝึกฝนภาษามาก ๆ จนผู้เรียน เรียนภาษาที่ตนฝึกฝนถึงขั้นใช้ เป็นกิริยาตอบสนองแก่ สิ่งเร้าทางภาษาได้อย่างอัตโนมัติ โดยไม่ต้องหยุดคิด เช่นเดียวกับผู้เรียนให้ ้ภาษาของตนเองสื่อความหมาย ดังนั้นในการสอนผู้สอนจึงตองให้ เด็ก เรียนภาษาแบบเลียนแบบและ ตองจำ (Mimicry Memorization) และให้ฝึกภาษาโดยใช้บทฝึก (Practice Drills) เพื่อ สร้างสมให้เป็นนิสัย

2. การสร้างบทเรียนสำหรับนักเรียนโดยตองเปรียบเทียบระบบของภาษา แม่ของผู้เรียนและภาษาใหม่ ที่ตองการจะสอนให้แก่ผู้เรียน

หลักทางภาษาศาสตร์ที่นำมาใช้ในการสอนภาษา

วิลเลียม มุลตัน (William Moulton) แห่งมหาวิทยาลัย Princeton เป็น Linguistic Scientist และครูสอนภาษาได้สรุปหลักทางภาษาศาสตร์ 5 ประการ ซึ่งจะ เป็นแนวทางในการดำเนินการสอน หลักทางภาษาศาสตร์ 5 ประการ มีคังนี้คือ

1. ภาษาเป็นคำพูด ไม่ใช่ขอเขียน (Language is Speech, not Writing)

2. ภาษาเป็นร่องของการสร้างนิสัย (Language is a Set of Habits)
3. สอนภาษาไม่ใช่สอนเกี่ยวกับภาษา (Teach the Language, not about the Language)
4. ภาษาคือสิ่งที่เจ้าของภาษานั้น ๆ พูดไม่ใช่สิ่งที่ผู้ใดคิดว่าควรที่จะพูด
เช่นนั้น (A Language is What Native Speakers Say, Not What Someone
Thinks They Ought to Say).
5. ภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน (Languages are Different)¹⁰

ภาษาเป็นคำพูดไม่ใช่ขอเขียน

หลักข้อนี้เป็นหลักในการเรียนการสอนภาษาแม่ กล่าวคือ ในการเรียนภาษาแม่
เด็กจะเริ่มเรียนภาษาพูดก่อน แล้วจึงได้เรียนระบบการเขียน ทัศนคติการสอนแบบฟัง-พูด
ยึดถือหลักการเรียนภาษาอันนี้มาใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเน้นว่าในการเรียน
ภาษานั้น ผู้เรียนควรจะได้ฝึกให้สามารถฟัง เข้าใจและพูดภาษาในสิ่งที่สอนให้ได้ก่อนจึงจะ
สอนให้อ่านและเขียน ฉะนั้นการสอนภาษาจะต้องสอนทักษะทั้ง 4 ตามลำดับ กล่าวคือ
สอน ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้สำเนียงแบบเจ้าของภาษา (Native
Accent)

การเน้นภาษาพูดก่อน ทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงหนังสือบทเรียนที่ใช้สอนในชั้นเริ่ม
ต้น เช่น ในภาษาอังกฤษ บทเรียนบทแรกผู้เรียนจะต้องเรียนคำพูดทั้งประโยค (Complete
Utterance) ที่เป็นภาษาที่เจ้าของภาษา ซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับผู้เรียนให้พูดใน
สภาพการณ์ในชีวิตจริง ซึ่งผู้เรียนจะนำไปใช้ได้โดยแท้จริง ๆ ผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริม

¹⁰ Karl Conrad Diller, Generative Grammar, Structural Linguistics and Language Teaching (Massachusetts : Newbury House Publishers, 1971), p. 9.

ให้ฟังและพูดซ้ำประโยคต่าง ๆ ตามผู้สอนด้วยความเร็วปกติ เสียง ท่วงทำนองการพูด การลดรูป หรือการกลมกลืนของเสียงดังของเสียงแบบใช้เสียงเดียวกับเจ้าของภาษาทุกประการ อย่างไรก็ตามผู้สอนแบบฟัง-พูดนี้ไม่ได้มุ่งแต่จะสอนการฟังและพูดเพียงอย่างเดียวอย่างที่คนส่วนมากเข้าใจ แท้จริงแล้วทฤษฎีการสอนแบบนี้มุ่งใหญ่เรียนไวยากรณ์รู้ทั้ง

4. ทักษะตามลำดับ

ภาษาเป็นเรื่องของการสร้างสมนีสัย

เด็กได้ภาษามา เช่นเดียวกับคนสร้างสมนีสัยอื่น ๆ ในวัฒนธรรมของตน ข้อความนี้แสดงให้เห็นถึงการยอมรับในเรื่อง Habit Formation โดยเชื่อว่าภาษาเป็นนิสัยอย่างหนึ่งซึ่งต้องอาศัยการสร้างสม สະทอนให้เห็นถึงความเชื่อในทฤษฎีของสกินเนอร์ในเรื่อง Operant Conditioning Theories ซึ่งกล่าวถึงการเสริมแรงโดยให้รางวัล เมื่อกระทำพฤติกรรมอย่างหนึ่งทันทีและเมื่อกระทำจะทำการนั้นซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัย สกินเนอร์กล่าวว่าพฤติกรรมเริ่มเกิดขึ้นโดยปราศจากสิ่งเร้าอันไม่สำคัญต่อการสร้างสมนีสัย

จากแนวความคิดนี้เอง ในการเรียนการสอนภาษาจึงเน้นให้มี Mimicry-Memorization (ซึ่งปกติจะใช้กับบทสนทนา) และ Pattern Drilling โดยนักเรียนจะต้อง Manipulate เช่นเดียวกับเมื่อพูดภาษาแม่ คือฝึกแบบโครงสร้างทางภาษาตามครู ซึ่งอยู่ในกรอบที่กำหนดจนสามารถพูดออกมาได้อย่างอัตโนมัติ

สอนภาษาไม่ใช่สอนเกี่ยวกับภาษา

ข้อความนี้สะท้อนให้เห็นถึงความคิดแย้งกับ Grammar Translation Method ซึ่งเน้นแต่การอธิบายถึงกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ โดยไม่มีการฝึกให้เด็กพูดภาษาเลย

(Active Oral Practice) ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูดนั้นถือว่า Grammar is a

Means to an End"¹¹

การวิเคราะห์แยกแยะโครงสร้างอย่างละเอียดนั้นเป็นการเรียนในขั้นที่สูงขึ้นไปซึ่งเป็นสิ่งไม่จำเป็นสำหรับผู้ที่จะเรียนภาษาเพื่อนำมาใช้สื่อความหมาย

ภาษาคือสิ่งที่เจ้าของภาษานั้น ๆ พูด ไม่ใช่สิ่งที่ผู้ใดคิดว่าควรจะเป็น เช่นนั้น เช่นนี้

ภาษาที่ปรากฏในบทเรียน ตามหลักทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูดนั้นเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งในบางครั้งจะไม่พบโดยคำที่เคยปรากฏในตำราไวยากรณ์แบบเคมิลยก็มี ทั้งนี้เพราะภาษาเปลี่ยนแปลงไปตามผู้ใช้ ไม่มีข้อผิดหรือถูกในเรื่องภาษาแต่จะพิจารณาว่าเข้าใจอย่างไรในสถานการณ์ใด

บทเรียนที่ใช้ในการเรียนการสอน จึงระมัดระวังและกำหนดการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและผู้ใช้โดยทั่วไป สถานการณ์ที่ปรากฏในบทสนทนาถูกต้องสอดคล้องกับบทสนทนาเพื่อสร้างความเข้าใจ ผู้เรียนได้เห็นความสอดคล้องของบทสนทนาและสถานการณ์จริง ๆ

ภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน

นักภาษาศาสตร์ที่วิเคราะห์ภาษาตามโครงสร้างของภาษา (Structural-Linguists) พยายามหาภาษาแต่ละภาษามีลักษณะเด่นเป็นพิเศษของตนเองซึ่งไม่เหมือนกัน กล่าวคือไม่มีแบบของไวยากรณ์ที่เป็นแบบรวมซึ่งสามารถอธิบายโครงสร้างของภาษาต่าง ๆ ได้หมด ฉะนั้นในการสร้างบทเรียนจึงได้ทิ้งเอาส่วนที่เป็นปัญหาและมีประโยชน์แก่ผู้เรียนมาสร้างขึ้น โดยพยายามเน้นให้ฝึกส่วนนั้นก่อนเป็นพิเศษ

¹¹ Wilga M. Rivers, Teaching Foreign Language Skills (Chicago: and London : The University of Chicago Press, 1968), p. 58.

ในการเรียนการสอนตาม Audio - Lingual Habit Theory ผู้เรียนผู้สอนใช้ภาษาแม่ของตนเข้ามาช่วยได้บ้าง อาจจะมีการแปลได้บ้าง แต่ต้องเป็นในกรณีที่ต้องการจะแสดงความหมาย อธิบายสำนวนหรืออารมณ์ที่แอบแฝงอยู่ในภาษาของตนนั้น ๆ เท่านั้น

ชาร์ลส์ ซี ฟรีส นำแนวความคิดทางภาษาศาสตร์เข้ามาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในปี 1945 ได้เขียน "Teaching and Learning English as a Foreign Language" เขาได้อธิบายว่าในขั้นเริ่มต้นของการเรียนภาษาใหม่ ผู้เรียนจะต้อง "First, Master the Sound System....Second, Master the Features of Arrangement that Constitute the Structure of the Language"¹²

สรุปแนวความคิดทางภาษาศาสตร์ซึ่งปรากฏในทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด

1. ให้นักเรียนเรียนภาษาโดยการพูดในระดับความเร็วปกติ โดยภาษานั้นจะต้องสอดคล้องกับสถานการณ์ที่ใช้
2. แบบของโครงสร้างทางภาษา (Structural Pattern) ที่นำมาสอนจะต้องปรากฏในเนื้อความที่มีความหมาย (Presented in Meaningful Contexts)

หลักสำคัญของทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด

ทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด มีหลักใหญ่ ๆ อยู่ 4 ประการคือ

1. การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องของการสร้างสมนินัยอย่าง เป็นกลไก คำว่ากลไก หมายความว่า การเรียนภาษา เป็นการสร้างนินัยโดยอาศัยวิธีการฝึกฝน

¹²Edward M. Anthony and William E. Norris, ERLC : Focas Report on the Teaching of Foreign Language - Method in Language Teaching (New York : Modern Language Association of America, 1969), p. 5.

สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างหนักหน่วงจนผู้เรียนสามารถทำสิ่งนั้นได้อย่างอัตโนมัติ ไม่เกี่ยวกับเรื่องสติปัญญา (Intellectual Understanding) กล่าวคือไม่ต้องใช้ความสามารถ ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งทางคานสติปัญญามากมายในขั้นรากฐาน และเมื่อผู้เรียนเรียนรู้อย่างเป็นปกติแล้วจึงพิจารณาในคานความหมาย

หลักย่อยในข้อนี้มี 3 ประการคือ

1.1 นิสัยจะสร้างเสริมให้แข็งแกร่งโดยการให้การเสริมแรง -
(Reinforcement)

1.2 นิสัยในการเรียนภาษาต่างประเทศจะสร้างตัวแข็งอย่างมีประสิทธิภาพที่สุดก็ด้วยการได้มีโอกาสทำปฏิกิริยาตอบสนองที่ถูกในภาษาและด้วยการไม่ตองมีโอกาสม่าผิด

1.3 ภาษาเป็นพฤติกรรม และพฤติกรรมนี้จะเรียนรู้กันได้ก็ด้วยการซักจูงผู้เรียนให้ไ้กระทำพฤติกรรมนั้น ๆ¹³

2. การเรียนทักษะทางภาษาต้องเริ่มเรียนด้วยการพูดก่อนเรียนตัวเขียน ทฤษฎีการสอนภาษาแบบฟัง-พูด ยึดถือว่าการฟัง-พูดเป็นสิ่งสำคัญตองให้ผู้เรียนได้ทักษะนี้ก่อน เพื่อเป็นการวางรากฐานไว้สำหรับการเรียนการอ่านและการเขียนต่อไป Politzer กล่าวว่าการเรียนที่จะเข้าใจภาษาและที่จะพูดนั้นในขั้นเริ่มตนไม่ควรจะนำเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเรียนอ่านและเรียนเขียน¹⁴

3. การเทียบแทนในภาษา (Analogy) จะวางรากฐานในการเรียนภาษาได้ดีกว่าการวิเคราะห์ภาษา (Analysis) วิธีการเทียบแทนภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนในภาษาต่างประเทศได้ถูกตอง เช่นเดียวกับวิธีการในภาษาแม่ที่เด็กใช้แนวเทียบในการเรียน

¹³ กานคำ ณ ถลาง, เรื่องเดิม, หน้า 39.

¹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

ภาษาแม่ เมื่อใช้วิธีการเทียบแทน ผู้เรียนก็จะเข้าใจและรู้ถึงความแตกต่างหรือความคล้ายคลึงของแบบสร้างของประโยคต่าง ๆ

4. การเรียนรู้ความหมายของแต่ละคำ ภาษาที่เจ้าของภาษาสื่อออกไปนั้น ก็คงอาศัยความเข้าใจความหมายของวิธีแห่งวัฒนธรรมของภาษานั้น หมายความว่าผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของถ้อยคำในภาษาที่เรียนได้อย่างไร ก็ถ้าผู้เรียนเข้าใจความรู้อันลึกซึ้งและวัฒนธรรมประเพณีของเจ้าของภาษานั้น

เทคนิคในการสอนภาษาของทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด เน้นให้สอนทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ตามลำดับ ในการเริ่มการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องเริ่มสอนการพูด ภาษาที่สอนก็เป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง ๆ ในชีวิตประจำวัน แล้วจึงสอนฟอรัมที่ยากขึ้น เมื่อสอนการอ่านและการเขียน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงสอนการฟังและการพูดอยู่

ในขั้นเริ่มต้นการสอน บางครั้งก็นำบทสนทนามาสอนก่อน โดยบทสนทนานั้นจะต้องเป็นข้อความหรือคำพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โครงสร้างที่ปรากฏในบทสนทนาเป็นโครงสร้างที่ผู้เรียนจะได้พบบ่อยครั้ง (High Frequency) คำศัพท์ก็เป็นพวกที่มีประโยชน์จริง ๆ ทั้งนี้เพื่อจะควบคุมให้ผู้เรียนฝึกใช้โครงสร้างนั้น ๆ ใต้อย่างแม่นยำ การเรียนบทสนทนาโดยเฝือกจำ (Mimicry-Memorization) ซึ่งดำเนินเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. นักเรียนฟังครูพูดบทสนทนา (หรือเสียงของเจ้าของภาษาจากเครื่องบันทึกเสียง) จนสามารถฟังเข้าใจและจำแนกเสียงและ Intonation ของวลีต่าง ๆ ได้
2. นักเรียนฝึกพูดออกเสียงตามตัวอย่างจนพูดได้คล่องและถูกต้องโดยลำพังคนเดียว ในการฝึกออกเสียง นักเรียนจะต้องฝึกที่ละวลี หรือประโยคเมื่อใดวลีหรือประโยคหนึ่ง ๆ ก็จะต้องฝึกอันต่อไป

ในขั้นแรกของการเรียนการสอนนี้ ครูจะให้ให้นักเรียนฝึกเป็นกลุ่มใหญ่หรือทั้งห้อง แล้วจะแยกกลุ่มเล็กลงเรื่อย ๆ จนเหลือคนเดียว ถ้าเมื่อแยกเล็กลงแล้วเด็กทำผิด ก็ต้องกลับมาฝึกพร้อมกันอีก หรือเมื่อเด็กคนเดียวพูดไม่ได้ถูกต้องก็กลับมาฝึกเป็นกลุ่ม เป็นต้น

3. เมื่อนักเรียนสามารถพูดประโยคได้หลายประโยค ครูจะให้ให้นักเรียน

ฝึกพูดทสนทนาพร้อม ๆ กัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ใ้กลุ่มหนึ่งถามอีกกลุ่มหนึ่ง
ตอบสลับเปลี่ยนกัน เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กทั้ง 2 กลุ่มได้ถามและตอบ

4. เมื่อนักเรียนเรียนรู้บทสนทนาแล้ว ก็ให้นักเรียนแต่ละคนลองนำมา
ปรับปรุงใช้กับสถานการณ์ของแต่ละคน

5. เมื่อนักเรียนเข้าใจและจำประโยคต่าง ๆ ในบทสนทนาได้หมดแล้ว
ครูให้เด็กหันมาฝึกโครงสร้างที่ปรากฏในบทสนทนาเป็นส่วนใหญ่ โดยใช้ Pattern Drills
แบบต่าง ๆ วิธีฝึกนั้นคล้ายกับตอนฝึกบทสนทนา คือมีการแบ่งกลุ่ม เมื่อนักเรียนแต่ละคนคล่อง
แล้ว ครูจะให้ Generalize ออกจากบทฝึก (Drills) ว่าลักษณะของโครงสร้าง
นั้นเป็นอย่างไร แต่ในคำกรากการสอนบางเล่มก็ให้เว้นขั้น Generalization (เพราะ
เชื่อว่าเด็กเข้าใจทัวอย่างแล้ว

ผู้เขียนตำราบางคนที่นิยมเขียนบทฝึกโครงสร้าง (Drills on
Structures) นอกเหนือจากบทสนทนา เพราะเชื่อว่า จะ Provide More Logical
Development of Basic Language Requirements และการใช้บทสนทนาดีเพื่อ
ให้นักเรียนได้พบกับข้อความหรือคำพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันจริง ๆ

6. หลังจากครูให้นักเรียนฝึกปากเปล่าโดยไม่เห็นตัวหนังสือจนนักเรียน
ออกเสียงได้คล่องแล้ว ครูให้นักเรียนอ่านตัวหนังสือซึ่งประกอบด้วยสิ่งที่ได้ฝึกฝนมาแล้ว โดย
การอ่านออกเสียง เพื่อฝึกให้นักเรียนออกเสียงตามตัวหนังสือได้ ต่อจากนั้นครูจะให้นักเรียน
อ่าน Material ซึ่งมีได้เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้ฝึกมาแล้ว

7. การสอนเขียนก็เริ่มด้วยการเลียนแบบ ครูให้นักเรียนเรียนคำและ
บทสนทนาในหนังสือ แล้วให้นักเรียนนำเอาบทฝึกต่าง ๆ ที่ได้ฝึกปากเปล่าไปแล้วมาฝึกเขียน

8. ในขั้นต่อมา ครูจะพยายามส่งเสริมให้นักเรียนนำโครงสร้างที่ได้
ไปแล้วมาลองพูดหน้าชั้น ในการอธิบายความคิดของตัวเองในหัวข้อที่กำหนดให้ และลองให้
เรียงความสั้น ๆ ทั้งนี้ต้องควบคุมในเรื่องเนื้อหา (Content) เพื่อป้องกันการผิดพลาด

สำหรับในระดับสูงขึ้นไปก็จะให้ความสนใจต่อ Reading Materials
บทความที่น่าสนใจให้นักเรียนอ่านจะคัดเลือกเป็นบทความที่มี Literary Quality โดยเลือกให้มี

ความยากง่ายพอควรและสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แต่ก็มีโคละเวนาการฟัง การพูด

แบบเรียนและบทเรียน (Textual Materials)

แบบเรียนตามทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด แบ่งเป็นบทหรือหน่วยต่าง ๆ (Chapters or Units) และแต่ละบทหรือหน่วยก็แบ่งออกเป็น 3 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

1. บทสนทนา (A Dialogue)
2. แบบฝึกหัดสำหรับฝึกแบบโครงสร้าง (Pattern Practice)
3. กิจกรรมที่จะนำเอาภาษาไปใช้ได้ (Some Type of Application Activity)

ในค่านวโยากรณในแบบเรียนจะมีการอธิบายเกี่ยวกับหลักวโยากรณไว้น้อยที่สุด หรือ ไม่ปรากฏคำอธิบายเกี่ยวกับหลักวโยากรณใด ๆ เลย แต่ผู้เรียนจะสรุปเกี่ยวกับวิธีใช้ โครงสร้างวโยากรณจากการเรียนและการฝึกปากเปล่า การเตรียมแบบเรียน ยึดหลักให้ สอดคล้องกับการเรียนภาษาแบบธรรมชาติ ดังนั้นนักเรียนจึงต้องฝึกปากเปล่าจนชินกับเนื้อหา บทเรียนก่อนที่จะได้ฝึกอ่าน และจะต้องฝึกสอนเกี่ยวกับโครงสร้างและศัพท์ในเนื้อหาเกี่ยวกับ ที่ภายหลังได้ฝึกปากเปล่าไปแล้ว แล้วขอความสำหรับอ่านจะประกอบด้วยคำศัพท์และโครงสร้าง ซึ่งผู้เรียนได้ฝึกมาแล้ว บทเรียน แบบเรียน หรือแบบฝึกหัดมีแบบต่าง ๆ กันดังนี้

1. ในบทสนทนา บทหนึ่งจะมีโครงสร้างหลาย ๆ แบบปรากฏอยู่ บทสนทนา นั้นต้องเป็นบทสนทนาที่แสดงสภาพการในชีวิตประจำวัน
2. บทสนทนาบทหนึ่งมีโครงสร้าง 1 แบบ ปรากฏอยู่คว เช่น แบบเรียน "A Structural Approach to Spanish" by Wolf, Hadlick and Inman
3. บทเรียนบางแบบไม่มีบทสนทนาเลย เช่น Active French Foundation Course, Book I by Marty
4. บทเรียนบางแบบ อาจจะเสนอโครงสร้าง (Presentation of Structure) ตามด้วยบทฝึกและตามด้วยบทสนทนา เช่น Spanish for Secondary School by France,

Mueller, Vargas, and Woodward และในแบบเรียนชื่อ *Parole et Pensée* ของ Leonard จัดบทสนทนาไว้หลังการเสนอโครงสร้างต่าง ๆ แบบปากเปล่า (Oral Presentation of the Structure)¹⁵

ทฤษฎีคอกนิตีฟ (Cognitive Code Learning Theory)

ความเป็นมา

ในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา วิธีการสอนแบบฟัง-พูด ได้รับความนิยมน้อยลงแพร่หลายจนกล่าวได้ว่า เป็นวิธีการสอนวิธีเดียวที่ได้รับความนิยมเชื่อถืออยู่ในขณะนั้นจนกระทั่งในปี 1957 โนม ชอมสกี (Noam Chomsky) ได้เผยแพร่ผลงานของเขาชื่อ *Syntactic Structure* ซึ่งอธิบายแนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ โดยกล่าวถึงลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษาคอมพิวเตอร์ Transformational Generative Grammar ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวในวงการภาษาศาสตร์ขึ้น

ในปี 1965 เขาได้นำ *Aspects of Theory of Syntax* พิมพ์เผยแพร่อีก และในบทนำเขาได้อธิบาย *Phrase Structure Grammar* และด้านแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของพวกนักจิตวิทยาพฤติกรรมศาสตร์ โดยกล่าวว่า การเรียนรู้ภาษามีขั้นตอนของการวางเงื่อนไขการมีปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกและการสร้างสมมติฐาน แต่เป็นขบวนการภายในซึ่งเขาเรียกว่าเป็น *Creative Process* หรือ *Cognitive Activity* และนี่เป็นจุดเริ่มต้นของแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาแบบใหม่ซึ่งพยายามให้ผู้นั้นเรียนและคิด

กลุ่มทฤษฎีคอกนิตีฟ เชื่อว่าแนวความคิดของตัว เป็นแนวความคิดที่มีเหตุผล

(Rationalism)

15

Kenneth D. Chastain, The Development of Modern Language Skills : Theory to Fractice (Philadelphia : The Center for Curriculum Development, 1971), p. 31.

แนวความคิดจากทฤษฎีจิตวิทยา

ทฤษฎีของนักจิตวิทยาในกลุ่มคอนนิตีฟมีรากฐานมาจากแนวความคิดของนักจิตวิทยา กลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt Psychology) เป็นที่รู้จักกันในแง่ของเจ้าของแนวคิด Field Theory หรือ Cognitive Theory.¹⁶ นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้สนใจความรู้สึกและความเข้าใจของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวในสภาพการ เรียน สิ่งแวดล้อมที่ดึงดูดหรือไม่ดึงดูดสำหรับบุคคล มีผลต่อทัศนคติ (Attitude) ความต้องการและความสามารถของคนวัย นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ เน้นถึงความ เป็นไปภายในจิตใจของบุคคลซึ่งอยู่ภายในพฤติกรรมซึ่งแสดงออกมาให้เห็นภายนอก ดังนั้นเขาจึงคัดค้านแนวความคิดของนักจิตวิทยาในกลุ่มพฤติกรรม ซึ่งมุ่งศึกษาพฤติกรรมภายนอกอันเป็นผลเนื่องมาจากการเชื่อมโยงสิ่งเร้ากับปฏิกิริยาตอบสนอง

การสอนตามแนวความคิดของนักจิตวิทยาในกลุ่มคอนนิตีฟ เป็นการเสริมสร้างการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภายในคือสติปัญญา ดังนั้นนักจิตวิทยาในกลุ่มนี้จึงเน้นการสอนแบบให้คิด ดังนั้นชวนการเรียนรู้เด็กจะต้องคิด มีการหยั่งรู้และสามารถสรุปกฎเกณฑ์ได้

องค์ประกอบที่สำคัญของการสอนคือ

1. แรงจูงใจ เป็นแรงจูงใจภายใน ได้แก่ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการสำรวจและค้นพบ ซึ่งครูจะช่วยเสริมสร้างได้ เช่น สร้างสถานการณ์ขึ้นเพื่อจูงใจให้ผู้เรียนอยากลงแก้ปัญหา
2. สติปัญญา เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ในระดับความเข้าใจและการคิดด้วยเหตุผล
3. การให้โอกาสคิด การเรียนรู้ถือว่าผู้เรียนต้องเป็นผู้กระทำเอง เป้าหมาย

¹⁶George J. Mouly, Psychology for Effective Teaching (sec.ed.) (New York : Holt, Rinehart and Winston. Inc., 1969). p. 40.

ของการเรียนก็คือเพื่อให้เกิดความเข้าใจหรือจักการคิดแก้ปัญหา ให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป้าหมายจะบรรลุผลโดยผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process)

เจโรม บรุนเนอร์ (Jerome Bruner) นักจิตวิทยาจากลุมคอกนิทีฟ แสดงแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนว่า บทบาทของผู้เรียนคือจะต้องเป็นผู้ค้นหาคำตอบปัญหาด้วยตนเอง แทนที่ครูจะเป็นผู้เสนอเนื้อหาที่คงการสอนให้แก่ผู้เรียน ครูจะต้องสร้างบรรยากาศที่ผู้เรียนจะได้ทดลองตั้งสมมุติฐานเพื่อตอบปัญหา บรุนเนอร์กล่าวว่ววิธีการจัดการเรียนการสอนแบบนี้จะช่วยเพิ่มพูนสติปัญญา (Intelligence Potency) ซึ่งมีผลมาจากการมีประสบการณ์ในการค้นหา การเรียนแบบนี้ยังช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเองแก่ผู้เรียนในการที่จะคิด

เดวิด พี ออซูเบล (David P. Ausubel) เห็นด้วยกับบรุนเนอร์ ในเรื่องการนำกระบวนการทางปัญญามาเป็นหลักในการวางแผนการสอน แต่เขาไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดเกี่ยวกับการสอนโดยให้ผู้เรียนพบสิ่งที่เรียนเอง เขาให้เหตุผลว่าในบางสถานการณ์วิธีการนี้อาจไม่เหมาะสม ดังนั้นจึงควรพิจารณาว่าสถานการณ์ใดจะใช้วิธีการนั้นได้ เขาให้ความเห็นว่าในบางสถานการณ์ก็ควรจะใช้วิธีการอธิบายเพราะเป็นวิธีที่จัดระเบียบต่าง ๆ ไว้พร้อม และจะช่วยประหยัดเวลาในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เขาอธิบายว่า คนเราจะรับความรู้ใหม่ได้เมื่อเขาเข้าใจในความรู้ใหม่นั้น และเชื่อมโยงไปหาความรู้เดิมได้ (Cognitive Background) ซึ่งจะมีประโยชน์ช่วยให้จำได้ และสามารถสรุปเป็นกฎเกณฑ์ได้ ดังนั้นในการจัดเนื้อหาบทเรียนจะต้องจัดให้มีความหมายต่อผู้เรียน คือส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างง่ายดาย กล่าวคือ บทเรียนจะต้องมีลักษณะดังนี้

- มีปริมาณเนื้อหาเหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียน มีความแจ่มชัดในเนื้อหาเรื่องราว
- มีการจัดลำดับความรู้ใหม่ให้เหมาะสมกับโครงสร้างทางสติปัญญา (Cognitive Structure) ของผู้เรียน
- ให้ความรู้ใหม่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานความรู้เดิม

ออกซุเบลล์ สรุปว่าการเรียนรู้มี 2 แบบ คือ

1. การเรียนรู้แบบท่องจำ (Rote Learning)
2. การเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Learning)

แต่ตามองในแง่กิจกรรมของผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้มี 2 แบบ คือ

1. การเรียนรู้โดยการรับ (Reception Learning)
2. การเรียนรู้โดยการค้นพบ (Discovery Learning)

เขาอธิบายว่าการเรียนรู้โดยการรับอาจจะเป็นการเรียนรู้แบบท่องจำ หรือ การเรียนรู้ที่มีความหมายก็ได้ ทั้งนี้พิจารณาจากลักษณะของการเรียนรู้เนื้อหาความรู้ (Material) ในทำนองเดียวกันการเรียนรู้โดยการค้นพบก็จะเป็นไปได้ทั้งสองแง่ดังกล่าว Chastain¹⁷ อธิบายคำว่า การเรียนรู้แบบท่องจำ และ การเรียนรู้ที่มีความหมาย ว่า

"Rote learning is a process in which the material is learned arbitrarily and verbatim. . . Material learned in a meaningful way is acquired in a non-arbitrary and non-verbatim fashion"

สรุปแนวคิดทางหลักจิตวิทยา

หลักสำคัญของทฤษฎีคอนนิตีฟของออกซุเบลล์ มีว่า การเรียนรู้จะต้องเป็นไปอย่างมีความหมาย ครูจึงต้องช่วยเหลือให้นักเรียนให้ได้เรียนรู้ที่มีความหมาย ในการเรียนรู้ต้องอาศัยกระบวนการทางปัญญาของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมาย ซึ่งตรงกับแนวความคิดของบรูเนอร์

ดังนั้นการเรียนรู้ที่มีความหมายก็คือการรับเอาความรู้ใหม่เข้าไปใน Cognitive Network และผสมผสานความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่มีอยู่

ทางด้านเนื้อหาความรู้ที่จะนำมาสอน ครูจะต้องมีหน้าที่จัดเนื้อหาที่มีความหมาย
มาให้ให้นักเรียนได้เรียน ซึ่งจะต้องเป็นเนื้อหาความรู้ที่สัมพันธ์กับความรู้เดิมภายในโครงสร้าง
ทางปัญญา (Cognitive Structure) ของผู้เรียน

แนวความคิดทางทฤษฎีภาษาศาสตร์

คังไคกลาวแล้วว่า การเผยแพร่ผลงานเรื่อง "Syntactic Structure" ในปี
1957 และการวิจารณ์ "Verbal Behavior" ของ สกินเนอร์ ในปี 1959 ทำให้เกิด
ความเคลื่อนไหวทางทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ทั้งนี้ขอมสกีไคอาจเหตุผลและชี้ให้เห็นว่าข้อสรุป
เกี่ยวกับภาษาคามแบบของกลุ่ม Structural Linguists นั้นไม่ถูกต้อง เพราะภาษามี
ความซับซ้อนมากกว่านั้น ดังนั้นเขาจึงต้องคัดค้านแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา
ของนักจิตวิทยาพฤติกรรมด้วย โดยกล่าวว่า การเรียนรู้ตามแนวคิดคังกลาวไม่สามารถ
จะอธิบายการเรียนรู้ภาษาและเรื่องของภาษาได้อย่างสมบูรณ์

กลุ่มนักภาษาศาสตร์ของขอมสกี จึงถือเป็นกลุ่มใหม่สาขาใหม่ เรียกว่า
Generative Linguists หรือ Transformational Linguists หรือ Genera-
tive Transformational Linguists ทั้งนี้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ของนักภาษาศาสตร์
กลุ่มนี้วางรากฐานอยู่บน "Generative-Transformational Conception of Language"
จุดมุ่งหมายของทฤษฎีภาษาศาสตร์นี้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับภาษาและ
เข้าใจขบวนการทางภาษาอย่างสมบูรณ์ คังเซน โอมาน¹⁸ (Ohmann) กล่าวว่า

But in addition to describing the facts of language,
a generative grammar tries to explain them, in this
it differs from grammars of other kinds. To explain
the facts of language is to link a description of

¹⁸ Ibid., p. 80.

them to what we know about human mental capacities. So a generative grammar is actually a theory of a particular language.....; what a generative grammar describes and explains is not merely the linguistic "out put" of speakers, but their "understanding" of language. In brief, a grammar of this sort attempts to describe part of human mentality. In view of generative grammarians, a grammar is a part of human psychology.

สรุป กลุ่ม Generative Linguists พยายามที่จะศึกษาถึง human mind และกระบวนการทางความคิด (Thought Process) โดยการศึกษาเรื่องภาษา เพราะเชื่อว่าภาษาและกระบวนการทางสติปัญญา (Mental Process) มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องต่อกัน ฉะนั้นต้องศึกษากัน ชอมสกี เน้นว่า การศึกษาเกี่ยวกับภาษานี้เป็นส่วนหนึ่งของ "Cognitive Psychology"

ลักษณะสำคัญประการหนึ่งของทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มนี้คือ เขาเน้นเรื่อง "Syntax" หรือรูปประโยค เนื่องจากเขาพยายามที่จะศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มชัด เขาจึงสนใจในเรื่องการจัดลำดับของคำในรูปประโยค (Syntactical Arrangement of Words) ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าจะเอาส่วนประกอบต่าง ๆ ของภาษามาเรียบเรียงเข้าด้วยกันอย่างไรเมื่อต้องการสื่อความหมาย จะเห็นได้ว่านักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ไม่ได้สนใจในเรื่องการพูด (Stream of Sounds) เท่าใดนัก

ชอมสกี ได้หันกลับไปสนใจในเรื่องกฎเกณฑ์ และให้ความสำคัญแก่หลักไวยากรณ์ในภาษาอีก

Chastain¹⁹ กล่าวว่า

¹⁹ Ibid., pp. 81 - 82.

"In generative-transformational theory, a grammar must be able to "generate" all sentences, but "only" those sentences, which are acceptable to a native speaker. At the same time, a grammar must be finite. Otherwise, no human would be able to acquire the system necessary for understanding and speaking a language."

แนวความคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ นำมาสรุปได้ดังนี้

1. The use of language is controlled by rules. ในการใช้ภาษานั้นจะต้องอาศัยกฎเกณฑ์เป็นหลัก กล่าวคือ ผู้พูดหรือผู้ใช้ภาษาจะอาศัยกฎเกณฑ์ที่ตายตัวนี้ช่วยให้เขาเข้าใจและใช้ภาษาทั้งในการพูดและเขียนได้ในแบบต่าง ๆ และถูกต้อง
 2. Language is infinitely varied. เจ้าของภาษาสามารถจะสร้าง 'Utterances' ใหม่ ๆ ซึ่งเขาไม่เคยได้ยินได้พบมาก่อนออกมาได้เรื่อย ๆ โอบามัน ยกตัวอย่างว่า เขาใช้คน 25 คน อธิบายภาพ ๆ หนึ่ง ปรากฏว่าแต่ละคนใช้คำพูด (Utterance) ต่าง ๆ กัน
 3. Competence and performance จากแนวความคิดในข้อสองทำให้ต้องพิจารณาคือไปอีกว่าเนื่องจากผู้พูดซึ่งเป็นเจ้าของภาษาไม่สามารถจะพูดทุกสิ่งที่เขารู้และเข้าใจได้ ดังนั้นจึงต้องแยกระหว่างสิ่งที่เขาพูดออกมาได้ (The Which He Says) ซึ่งนักภาษาศาสตร์เรียกว่า Performance และสิ่งที่เขารู้และเข้าใจว่าจะพูดอย่างไร (That Which he Knows How to Say) ซึ่งเรียกว่า "Competence"
- โอบามัน โธมัส²⁰ (Owen Thomas) อธิบายว่า Competence เป็นสิ่งที่มีอยู่ภายใน เช่นความสามารถภายในตัวบุคคล เป็นความรู้ความเข้าใจซึ่งไม่สามารถจะแยกได้ว่าเป็นอย่างไร มีมากน้อยอย่างไร เพราะสังเกตไม่ได้ แต่ Performance ของผู้พูดนั้นสังเกตได้ เพราะเป็นสิ่งที่ผู้พูดกระทำหรือแสดงออกมา เช่นภาษาที่เขาพูดออกมาเป็น Performance

²⁰Owen Thomas, Transformational Grammar and the Teacher of English (Chicago : Holt, Rinehart and Winstons Inc., 1965). p. 6

คนเราได้ Competence มากจน Performance ทั้งนี้ Competence เป็นพื้นฐานของ Performance ดังนั้นก่อนที่จะอธิบาย Performance ได้ นักภาษาศาสตร์ จะต้องเข้าใจ Competence ของเจ้าของภาษา ก่อน ซอมส์ก็ ยกตัวอย่างวิธีที่จะศึกษา Competence ของผู้พูดได้โดยให้เขาบอกความแตกต่างระหว่างประโยค 2 ประโยค ซึ่ง ประโยคหนึ่งจะถูกต้องการหลักไวยากรณ์และอีกประโยคหนึ่งไม่ถูกต้องการหลักไวยากรณ์ แต่ ทั้งสองประโยคไม่มีความ เช่น

(a) Colorless green ideas sleep furiously

(b) Furiously sleep ideas green colorless

ผู้พูดซึ่งเป็นเจ้าของภาษาจะสามารถบอกได้ทันทีว่าประโยค (a) ถูกต้องการหลักไวยากรณ์

4. Another basic concept is of surface and base structure การวิเคราะห์ประโยคและลักษณะที่ถูกต้องการทางไวยากรณ์ของประโยคทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับ เรื่อง Surface และ Base Structure

Surface Structure คือประโยคหรือคำพูดที่เราได้ยินหรืออ่าน แต่ Base Structure คือความหมายของประโยคหรือคำพูดที่เราได้ยินหรืออ่าน ประโยคบาง ประโยคจะมีรูปเหมือนกัน เช่น

(a) John is eager to please

(b) John is easy to please

แต่ผู้ที่มีความเข้าใจในภาษาจะเข้าใจได้ทันทีว่าทั้งสองประโยคมีความหมายต่างกัน นั่นคือ Base Structure ของประโยคทั้งสองต่างกันโดยแปลความได้ดังนี้

ประโยค (a) John is eager to please someone

ประโยค (b) It is easy to please John.

โอบาน กล่าวไว้ว่า คนเรามีความสามารถอยู่ 3 ประการ คือ

4.1 ความสามารถในการดึงความหมายต่าง ๆ (Derive Different Meanings) ของประโยคหลาย ๆ ประโยคที่มีความหมายเหมือนกันทุกอย่าง เช่น "I had three books stolen" มีความหมายว่า

(a) I had three books stolen from me.

(b) I had three books stolen for me.

(c) I had three books stolen when someone interrupted my burglarizing.

4.2 ความสามารถในการบงบอกความแตกต่างระหว่างประโยคที่คล้ายคลึงกัน เช่น ใน 2 ประโยคนี้

(a) The cow was found by the farmer.

(b) The cow was found by the stream.

4.3 ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหลาย ๆ ประโยคที่มีรูปลักษณะต่างกันมีความหมายเหมือนกันได้ เช่น 2 ประโยคนี้มีความหมายเดียวกัน

(a) The cow was found by the farmer.

(b) The farmer found the cow.

5. The utilization of generative and transformational rules in explaining the existence of surface and base structures.

นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ยังได้เสนอวิธีการอธิบายประโยคนี้เป็น Base และ Surface Structures โดยอาศัยกฎไวยากรณ์ 2 ชนิด ได้แก่

5.1 Generative Rules ใช้ในการอธิบายการเรียบเรียงประโยคซึ่งเป็นประโยคหลักซึ่ง ซอมส์ เรียกว่า Kernel Sentence เช่น ประโยคนี้

"The students write the exercises"

ประโยค Kernel ประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม

5.2 Transformational Rules ใช้ในการเปลี่ยนประโยค Kernel ให้เป็นประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น แต่สัมพันธ์กับประโยคเดิม เช่น

ประโยคเดิม The students write the exercises.

เปลี่ยนเป็น The exercises are written by the students.

นอกจากนี้กฎทั้งสองยังได้ช่วยให้ผู้ใช้ภาษาเข้าใจความหมายของประโยคนั้นคือ Base Structure Meanings แม้จะได้ฟังหรือเห็นแต่เพียง Surface Structure

6. ...all humans are born with an innate capacity to learn languages. This ability is universal.

ในการเรียนภาษาแม่ เด็กจะไต่ขึ้นได้ตั้งแต่ Surface Speech แต่เด็กก็สามารถเข้าใจ Deep Structure ได้ ทั้งนี้ภาษาศาสตร์กลุ่มนี้เชื่อว่าทุกคนเกิดมาพร้อมกับความสามารถที่จะเรียนภาษาคือมี Innate Capacity ความสามารถนี้มีอยู่ในคนทุก ๆ คน และยังถือว่าเป็น Universal อีกด้วย

7. ...There are certain basic elements of grammar which are common to base structure of all languages.

แนวความคิดข้อนี้เหมือนกันแนวความคิด Grammar Translation ซึ่งเชื่อว่า "Grammar is Universal" นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ตั้งสมมุติฐานว่าองค์ประกอบบางส่วน (Certain Basic Elements) ในไวยากรณ์ใน Base Structure ของภาษาทุกภาษาคลายคลึงกัน

หลักการสอนของทฤษฎีคอกนิตี้พี

นักภาษาศาสตร์และนักจิตวิทยาในกลุ่มนี้สนใจเฉพาะในเรื่องการเรียนรู้และภาษาเท่านั้น และกล่าวว่าไม่มีข้อเสนอนี้ใด ๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาต่างประเทศ แม้แต่ ออซูเบล ซึ่งได้อธิบายถึงการสอนภาษาอย่างละเอียด แต่ก็มีคำแนะนำเทคนิคในการสอน (Outline of Class Room Techniques) หรือการนำเอาทฤษฎีนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนในชั้นเรียน อย่างไรก็ตามก็ถือว่าเป็นผู้ที่เห็นว่าให้นำเอาทฤษฎีเหล่านี้มาปฏิบัติในห้องเรียน โดยพิจารณาแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์ 8 ประการ เป็นหลักดังนี้

1. Language - is Definitely Varied ในการสอนครูไม่สามารถจะสอนประโยคใดทุกประโยค ทั้งนี้ภาษานั้นซับซ้อนและบุคคลสามารถสร้างประโยคขึ้นมาได้เรื่อย ๆ

2. Language is a Rule Governed System และเนื่องจากครูไม่สามารถจะสอนภาษาทั้งหมดได้ ฉะนั้นจึงต้องสอนระบบซึ่งจะช่วยให้เด็กเรียนภาษา (Produce the Language) ได้

3. Language Competence Precedes Language Performance

กล่าวคือก่อนจะให้เด็กเรียนใช้ภาษา (perform) ครูจะต้องวางรากฐานซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ นั่นคือช่วยเสริมสร้าง Competence เกี่ยวกับภาษาให้แก่ผู้เรียน

4. Language is Innovative and Creative การใช้ภาษาคือ

การนำเอาส่วนประกอบต่าง ๆ มาเชื่อมโยงแบบใหม่ เมื่ออยู่ในสภาพการณ์ที่ต่างออกไปจากสภาพการณ์เดิม ดังนั้นครูจะต้องให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการที่จะสร้างสรรค์ทางภาษา (Create Language) ในสภาพการณ์ที่ตนต้องการ แต่การให้จำและท่อง บทสนทนาหน้าชั้นเป็นการสร้างสรรค์ทางภาษาสำหรับผู้ฟัง มีใช้ผู้พูด

5. Language Consists of Both Competence and Performance

ครูจะต้องคำนึงถึงหลักข้อนี้ไว้เสมอโดยพยายามสร้างรากฐาน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาในตัวผู้เรียนและจัดเตรียมให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษา

6. The Meaning of Language Resides in the Base Structure

of Sentence, not in the Surface Structure เนื่องจากวิธีในการเชื่อมโยง Base และ Surface Structure ในภาษาที่สองยังไม่ชัดเจน จึงยังไม่มีข้อเสนอแนะใด ๆ อย่างเป็นทางการเกี่ยวกับการเชื่อมโยง Base และ Surface Structures ไม่ควรที่จะพิจารณาตามหลักของการเรียนรู้อาณาแม่

7. Language Rules are of Two Types, Generative and

Transformational ครูควรจะให้ความสนใจในข้อแตกต่างของกฎนี้ ในการเตรียมการสอนในห้องเรียน เมื่อครูสังเกตเห็นว่าผู้เรียนสามารถสร้างประโยคต่าง ๆ ที่เป็น Base Structure ได้แล้ว ครูควรเพิ่มแบบฝึกหัดต่าง ๆ ซึ่งฝึกให้นักเรียนเปลี่ยนรูปประโยคได้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ (Insight)

8. The Grammar of a Language does not Contain Elements

which are Universal ในข้อนี้ด้านภาษาศาสตร์สามารถชี้ให้เห็นส่วนของภาษาที่มีความคล้ายคลึงกันได้ ก็จะช่วยในการสร้างแบบเรียนตามหลักทฤษฎีคอนนิทิฟ

สำหรับกระบวนการสอนในห้องเรียนนั้นเน้นในเรื่องความเข้าใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ กระบวนการที่จะดำเนินการสอนในห้องเรียนมีดังนี้

ในการสอนครูจะต้องเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมและนำมาจัดลำดับโดยเรียงจากง่ายไปยากโดยที่ผู้เรียนจะคงได้ใช้ภาษาในสภาพการณ์ที่เป็นจริง ๆ มากขึ้นเมื่อทำกิจกรรมอันคับคอบ ๆ มา

หน้าที่สำคัญของครูมีดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจระบบในภาษา กล่าวคือ ให้เด็กได้มี Competence ก่อนให้เด็กได้ใช้ภาษาจริง ๆ
2. เมื่อนักเรียนเกิดความเข้าใจดังกล่าวแล้ว ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมซึ่งผู้เรียนสามารถใช้ Competence ที่ได้มาในขั้นที่ 1 มาปฏิบัติได้ การฝึกหัดการใช้หลักเกณฑ์เพื่อแสดงความหมายนั้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความเข้าใจในภาษาที่ 2 นั้น เมื่อปรากฏว่าผู้เรียนมีความเข้าใจแล้ว ก็ดำเนินการให้เร็วยิ่งขึ้นได้

ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนควรจะรับรู้ในสิ่งที่ตนกำลังปฏิบัติและเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง การนำเสนอโครงสร้างหรือ Concepts ใหม่ ๆ นั้นควรจะพยายามให้นักเรียนเข้าใจถึง "Functional Pattern" และความสัมพันธ์ของสิ่งที่นำเสนอใหม่นั้นที่มีต่อภาษาจริง ๆ

ในกรณีเช่นนี้ Chastain เสนอแนะว่าควรจะ

1. avoid rote learning (except perhaps in case of vocabulary)
2. uses graphic and schematic procedures to clarify relationships
3. utilizes both written and spoken language in order to appeal to many senses as possible.
4. employs the native language, visuals or demonstrations as a base from which to build conceptualization of meaning and form in the second language

เมื่อผู้เรียนได้ Competence ที่จำเป็นแล้วในชั้นต่อไปต้องให้นักเรียน

1. เข้าใจว่าภาษาหมายถึงการนำเอาส่วนประกอบต่าง ๆ มาเชื่อมโยงกัน
2. เข้าใจรูปประโยคและความหมาย
3. รู้ว่าตนกำลังฝึกอะไร
4. เข้าใจความสัมพันธ์ของส่วนที่ฝึกหัดคอสวนอื่น ๆ
5. ต้องฝึกหัดโดยอาศัยแบบฝึกหัดซึ่งจะช่วยให้ นักเรียน เลือกใช้รูปแบบได้ ถูกต้อง

หลักสำคัญอีก 3 ประการที่จะช่วยให้การดำเนินการสอน คือ

1. ภาษาคือการสื่อความหมาย ฉะนั้นในการสอนจะต้องสอนให้เข้าใจถึงความหมาย นักเรียนจะเรียนอะไรก็ตามจะต้องเชื่อมโยงกับความหมาย
2. ภาษาพูดก็คือ ภาษาเขียนก็คือ ถ้าอย่างหนึ่งอย่างใดจะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างสะดวกง่ายดายและได้ผลก็คือควรใช้สิ่งนั้น
3. ในการสอนควรจะเริ่มจาก "Receptive Skills" (คือการอ่าน การฟัง) แล้วจึงไปสู่ "Productive Skills" (คือการเขียนและการพูด) ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิด Competence ก่อนมี Performance นั้นเอง

ในการทดลองเปรียบเทียบของ Chastain และ Woerdehoff ในปี 1965 เขามีได้ดำเนินการสอนไปตามขั้นตอนของเนื้อหาวิชาที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาสเปน แต่ดำเนินการสอนดังนี้คือ

1. อธิบายหลักไวยากรณ์เป็นภาษาอังกฤษโดยให้ตัวอย่างเป็นภาษาสเปน
2. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์เป็นการบ้าน
3. ในวันต่อมาครูเฉลยคำตอบอย่างรวดเร็วในขณะที่เดียวกันนักเรียนก็แก้ข้อผิดพร้อมกับซักถามข้อสงสัย

คาเลบ กัทเทกโน (Caleb Gattegno) ได้เสนอวิธีการสอนภาษาโดยยึดทฤษฎีคอกนิตีฟ (Cognitive Code Learning Theory) เป็นภูมิหลัง Gattegno ใช้ชื่อวิธีสอนของเขาว่า "Silent Way" ทั้งนี้หมายความว่าในการสอนควรจะให้ผู้น้อยลง

กว่าในการสอนโดยวิธีฟัง-พูด และในขณะที่เวลานักเรียนจะไม่ค่อย Mimic และออกเสียงพูดซ้ำบ่อยนัก

ครูจะเฝ้าให้นักเรียนคิดแล้วจึงพูดประโยคที่สอนคล้องกับท่าทาง (Action) ซึ่งครูเป็นผู้นำ (Under the Guidance of the Teacher)

ในช่วงที่ไม่มีท่าทาง (Silent Space) นั้น คือช่วงที่ฝึกคิดโดยใช้ภาษาที่กำลังเรียนอยู่ คัดเลือกคำมาเชื่อมโยงเป็นประโยคนั่นเอง

วิธีการของ Gattegno เน้นในเรื่องการให้ผู้เรียนดูท่าทาง (Action) และฟังสิ่งที่เพื่อนนักเรียนพูดและแสดงออกมาเพื่อรับรู้ความหมายและรูปแบบของ Utterance นั้น

ข้อดีของ Silent Way ก็คือมีการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนใช้กระบวนการทางความคิดอย่างมากและยังดึงดูดให้นักเรียนสนใจการใช้ภาษาอย่างจริงจัง²²

แบบเรียน บทเรียนและแบบฝึกหัด (Textual Materials)

แบบเรียนแบบคอนกรีตที่ปรับปรุงมาจากแบบเรียนจากวิธีสอน Grammar Translation Method ในการนำเอาไปใช้ในห้องเรียน ครูเน้นให้มีการฝึกทักษะการพูดเพิ่มเติมไปด้วย

แบบเรียนที่ใช้ในการสอนมีลักษณะดังนี้คือ แบบเรียนแบ่งเป็นบทหรือหน่วยต่างๆ แต่ละบทมีส่วนประกอบดังนี้

1. บทสนทนาหรือข้อความสำหรับอ่านปรากฏกับบทหรือหน่วย
2. ต่อไปเป็นส่วนอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์
3. แบบฝึกหัดสำหรับทดสอบความเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ลักษณะแบบฝึกหัดนี้จะมีลักษณะเป็นการทดสอบความเข้าใจ (Comprehension)

²² Forum Staff, op.cit., p. 15.

4. แบบฝึกหัดทดสอบการใช้ไวยากรณ์ (ในเรื่องฟอร์ม) โดยให้ผู้เรียน
แปลเป็นประโยคจากภาษาแม่ไปเป็นภาษาที่กำลังสอน.

Chaster กล่าวว่

the term "cognition" implies a conscious acquisition of "competence" followed by a conscious application of the "competence" in the conscious development of "performance" skills²³

นอกจากนี้ Chastain กล่าวว่

"Most authors of these texts clearly state in the introduction that the approach taken is inductive the students are supposed to induce the usage of grammatical structures while studying the reading assignment. Later study of the discussions of grammar and completion of the written exercises are intended to solidify what was already suspected or guessed"²⁴

ตามความเห็นของ Chastain แบบเรียนแบบคอกนิตีฟไม่ควรมีลักษณะเป็น
อนุমান แต่ควรมีลักษณะดังนี้คือ เริ่มด้วยการเสนอ Form และ Function ของ
โครงสร้าง ต่อมาก็เป็นแบบฝึกหัดต่าง ๆ และการอ่าน

อย่างไรก็ดี Chastain สรุปไว้ดีกว่าแบบเรียนยี่คหัตถกฤษฎีคอกนิตีฟเป็นภูมิหลัง
จะทองจิคสำคัญดังนี้

1. Presentation
2. Cognitive Exercises

²³ Chastain, op.cit., p. 46.

²⁴ ibid..

3. Application of Activities

สำหรับบทเรียนที่ Chastain และ Woerdehoff ใช้ในการดำเนินการทดลอง
เปรียบเทียบ Audio-Lingual Habit Theory และ Cognitive Code Learning
Theory นั้นคือ Beginning Spanish : A Cultural Approach แต่ละบทเรียนมี
ลักษณะเรียงลำดับดังนี้

1. ข้อความสำหรับอ่าน
2. คำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเป็นภาษาสเปน
3. แบบฝึกหัดต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในโครงสร้างที่นำมาสอน
ในบท แบบฝึกหัดต่าง ๆ เหล่านั้น มีลักษณะเป็นการเติมคำในช่องว่าง และการนำประโยค
ต่าง ๆ ที่ให้ไว้มารวบรวมใหม่ตามตัวอย่าง
4. การอ้างอิง แบ่งเป็น 2 ตอน คือ
 - 4.1 อ้างอิงถึงหน้าที่รวบรวมคำศัพท์ใหม่ในบทไว้
 - 4.2 อ้างอิงเพื่อบอกหน้าที่สรุปไวยากรณ์ในบทไว้
 แบบฝึกหัดย่อยต่าง ๆ ซึ่งประกอบบทเรียนหรือแบบฝึกหัดควรจะมีลักษณะที่จะ
ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสภาพการณ์ในการที่จะนำภาษาไปใช้อย่างแท้จริง เช่น
 1. การเขียนรูปประโยคใหม่ (Rewriting the Sentences Given)
 2. การเขียนข้อความใหม่โดยใช้โครงสร้างที่เขียนไปแล้ว (Rewriting
the Passage Given)
 3. การเรียบเรียงประโยคและข้อความที่ยังไม่ได้เขียนให้เชื่อมโยงถูกต้อง
ตามหลักไวยากรณ์ เช่น "Tazan Talk" โดยใช้โครงสร้างที่ได้เขียนไป ให้ถูกต้อง
และเป็นข้อความที่สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ในตอนท้ายอาจให้สรุปเหตุการณ์เอง (ดู
ตัวอย่างในหน้าต่อไป)
 4. การเรียบเรียงบทสนทนาใหม่โดยยึดเค้าโครงเดิม
 5. การวิจารณ์หรืออภิปรายเหตุการณ์ บุคคลฯ ในบทสนทนาที่ครูอ่านให้ฟัง
หรือนักเรียนอ่านจากหนังสือ

6. ในการเขียนอธิบายภาพ 1 ภาพ ด้วยโครงสร้างที่ได้เรียนไป
7. การเขียนอธิบายเหตุการณ์จากภาพชุด โดยใช้โครงสร้างที่เรียนไป (ดูตัวอย่างหน้าต่อไป)
8. การเขียนอธิบายเหตุการณ์จากภาพชุด โดยในชุดนั้นมีภาพดักตักออก เพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นหรือสร้างมโนภาพเกี่ยวกับภาพที่ถูกตักออก (ใช้เป็นกิจกรรมได้)
9. การเตรียมบทสนทนาภาพหน้าชั้น โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้ (ใช้เป็นกิจกรรมได้)
10. การเติมคำในช่องว่างในประโยค
11. การเติมคำในช่องว่างในข้อความ
12. การให้ขยายความหรือตีความหัวข้อข่าวซึ่งตักหรือคัดมาจากหนังสือพิมพ์ (ดูตัวอย่างในหน้าต่อไป)

ตัวอย่างแบบฝึกหัดย่อยประกอบบทเรียนหรือแบบฝึกหัด

Rewrite the following ungrammatical passage into the kind of writing normally found in books. Use the grammatical structures you have just learned.

Big crocodile swim river. Pretty girl swim river.
 Girl see crocodile. Crocodile see girl. Crocodile
 open mouth. Eat girl?²⁷

²⁷ Virginia French Allen, "Trends in the Teaching of Reading" English Teaching Forum, XI (June-August, 1973), 11.

ในการดำเนินการสอนครูอาจให้นักเรียนช่วยกันคิดสินว่าจะเขียนอย่างไรก็
หรืออาจจะให้แบ่งเป็นกลุ่มและให้แต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนและนำมาเล่าให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง
นักเรียนอาจจะเขียนได้ต่าง ๆ กัน เช่น ประโยคแรก ๆ อาจจะไค้ดังนี้

- แบบที่ 1 : A crocodile is swimming in a river.
แบบที่ 2 : A crocodile was swimming in a river.
แบบที่ 3 : A crocodile and a pretty girl were swimming in the
river.
แบบที่ 4 : While a pretty girl was swimming in a river, a big
crocodile was swimming there, too.²⁸

Interpret the following :

LOST : Child's glasses, brown rims.

ครูจะพยายามส่งเสริมให้นักเรียนอธิบายข้อความนี้ในแบบต่าง ๆ กันให้มาก
ที่สุดเท่าที่จะทำได้
นักเรียนอาจจะอธิบายข้อความไค้ดังนี้

- แบบที่ 1 : A child has lost his glasses. They have brown rims.
แบบที่ 2 : Glasses with brown rims have been lost by a child.
แบบที่ 3 : A pair of child's glasses with brown rim has been
lost.²⁹

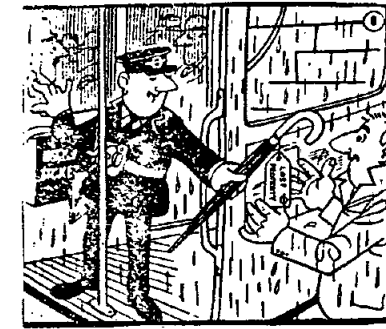
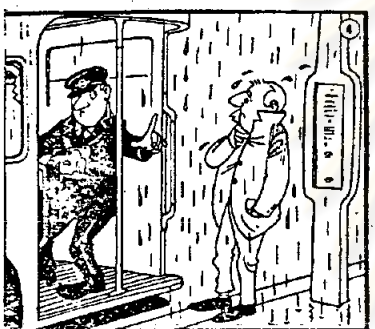
28

Ibid.

29

Ibid.

Look at the series of pictures and tell a story

นักเรียนอาจจะเขียนดังนี้

The bus conductor

It was raining very hard (...pouring with rain). Everybody in the street was waiting for the bus. When Mr. Nocoat came to the bus stop, however, there was already a long queue. So he went to the end of it. He put up the collar of his jacket because he had one to protect himself against the rain!

Then the (double-decker) bus arrived. One after the other the people in the queue got on the bus, after carefully folding up their umbrellas. He was about to step on to the platform, when

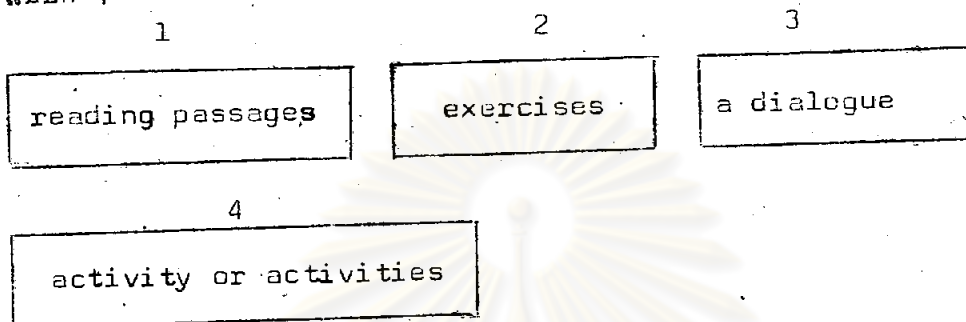
the bus conductor held out his hand, shouting 'Sorry, full up now'. Only eight passengers had been allowed to get on to the bus. There Mr. Nocoat stood, shivering and soaked with rain. Suddenly the conductor made a sign with his finger, 'Just a minute. I've got an idea!'. He turned, opened the case marked 'Lost Property' and took out an umbrella. 'Here you are, sir', he said in a friendly voice, handing Mr. Nocoat a rolled-up umbrella. A label 'Lost Property' was attached to it. Mr. Nocoat was taken by surprise. When he managed to shout out 'Thank you', the conductor had already given two rings on the bell to signal the driver to go on.

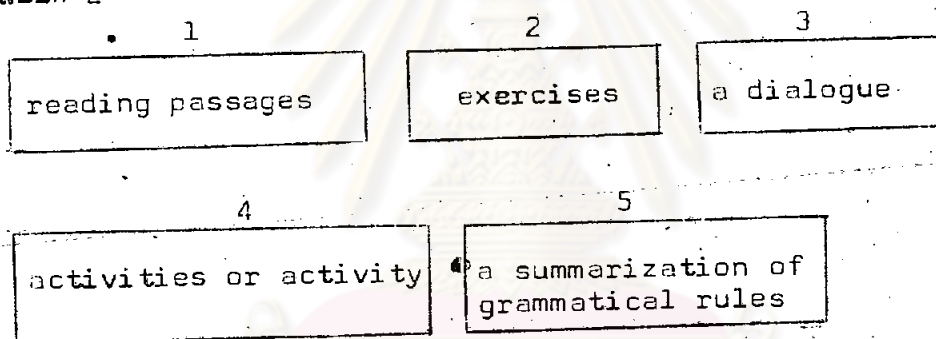
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลักษณะของแบบฝึกหัดแบบคอนกรีต

แบบที่ 1

แบบที่ 2

แบบที่ 3

